

ZUZANA ZICHÁČKOVÁ

ZLODĚJ
ZLOMKU
ČASOMĚŘU

Pohybovali se téměř opuštěným městem tak, aby působili nenápadně. Jako dvojice, která nemá naspěch a snaží se vlastně jen zabít další prázdný den ve svém prázdném životě. Drobná postava mladé ženy s hnědými vlasy vyčuhujícími zpod ledabyle nasazené kapuce sahala vedle jdoucímu štíhlému muži sotva po ramena. Ten svými dlouhými kroky stejnoměrně odměřoval popraskaný chodník. Vlastně se na něm kromě jeho nohou nehýbalo vůbec nic, ruce měl vražené v kapsách, úzké rty semknuté k sobě jako vždy. Jill občas na Ravena zkoumavě pohlédla, ale on stále upíral zrak před sebe do dálky, jako by ho nic než jeho vnitřní svět nezajímalo. A tak se vrátila k těkání očima po okolí, snažíc se svůj pohled co nejvíce skrýt.

Kráčeli širokou, prázdnou ulicí tím nejpomalejším tempem, jakého v tu chvíli byli schopni. Ale věděli, že i tak jsou na tomto bezútěšném, téměř liduprázdném okraji města přinejmenším podezřelí. Alespoň pro toho, kdo by je mohl zahlédnout. Přesto se nechtěli vzdát naděje, že kolem dlouhé řady domů s vybitými okny se zbytky polámaných skel projdou nepovšimnutí a najdou bezpečnější místo k odpočinku. Nad jejich hlavami zavrzal vybledlý plechový ukazatel zavěšený na sloupu. Rozpohyboval ho jeden z ojedinělých závanů větru, jinak se nikde nic nepohnulo. Těžké šedivé mraky se valily nízko na nebi. Slunce neviděli už po mnoho dní. Ve vzduchu bylo cítit napětí.

Zastavil se pod jedním z několika holých stromů před omšelým vysokým domem a pomalu se zády opřel o tmavý vrásčitý kmen. Ravenova černá kožená bunda lehce zavržala, když si založil ruce na prsou, a pak skryl šedomodré oči pod unavenými víčky.

„*Schovávají se,*“ zaznělo jí v hlavě najednou. Trhla sebou. Nesnášela, když to dělal bez předchozího signálu a bez toho, aniž by se ho v tu chvíli sama snažila

telepaticky vnímat. Nechala svou vlastní myšlenku o aroganci jen prolétnout hlavou a zmizet, protože věděla, že se jedná o jejich bezpečnost. Měla to čekat. Jistě měl důvod, proč se zastavil místo pokračování v chůzi. Její chyba. „Zkus zjistit, kde přesně jsou,“ požádal ji.

Natočila se směrem k němu, aby stále působila co nejméně nápadně, a začala ledabyle obírat zbytky listů z pokleslé větve. Ale její pohyby byly křečovitě, i když se tomu snažila zabránit. Začala zuby. Po očku skrz korunu stromu mezi větvemi zkoumala okna, protože se jí zdálo, že v jednom z nich zahlédla kradmý pohyb.

„Máš pravdu, je tam,“ oznámila mu nuceně nevzrušeným polohlasem a místo toho, aby zvedla ruku a ukázala přesné místo, ho prstem jemně dloubla do žeber, aby mu směr naznačila skrytě. Cítila se při tom doteku značně nesvá, jakoby dělala něco nemístného. Byla ráda, že on jí myšlenky číst nedokáže. Srdce jí začalo rychle bušit, ale vší silou se snažila si zachovat klid. Jeden z nich byl totiž opravdu blízko.

„Tam za tím oknem. V ruce drží zbraň, ale zatím nás jen sleduje. Není si jistý.“

Zavrtěl se a nahlas nic neodpověděl. Jeho myšlenky však cítila dobře. Byla přesvědčená, že právě to je důvod, proč ji Raven nechával se ho držet a putovat s ním. On byl rychlost a navíc mistr úniků. Jak by taky ne se zlomkem časoměru. Dokud Ravenovi stačila, vždy ji při přesunu do trhlin času a ven vzal s sebou. Byla za to vděčná, protože bez něj by nejspíš někde uvízla. Nebo byla mrtvá.

Odpoutala mysl od všeho, i od hrozby v okně, sebrala veškerou odvalu a důvěru a soustředila se pouze na Ravena tak, jak jen mohla. On bude vědět, co dělat, aby z této situace vyvázli co nejlépe. Očima bloudila po okolí. Ulice se táhla zdánlivě do nekonečna, byla dlouhá a široká a neskýtala moc únikových možností, všude bylo snadno vidět. Jediný možný, ale dost zoufalý úkryt nabízel asi metr a půl vysoký svažité předěl, který se táhl do daleka podél prostředku ulice.

„Odsud se tak lehce nedostaneme,“ odpověděl jí sice potichu, ale lehkým tónem, aby stále ještě pokud možno budili dojem lidí, kteří se jen tak poflakují odpolednem. „Třeba nás zatím nepoznal. Dejme tomu ještě chvíli a doufejme. Když to nepomůže, budeme muset zmizet.“

„Ale tohle nám nebude stačit,“ snažila se namítnout, když v jeho mysli objevila právě ten předěl z udusané a vyschlé půdy, na níž zbývaly chabé trsy zašedlé trávy. Jak se na to místo zkoumavě dívala, zapoměla dávat pozor na okno. Uslyšela za sebou nenadálý zvuk a zděsila se, když spatřila temnou siluetu mířit masivní zbraní přímo na ně. Zbledla, protože ji poznala. Tohle nebude střílet jen kulky, uvědomila si.

V tom vedle sebe ucítila lehký závan vzduchu. Ve chvílích, jako byla tato, pro ni bylo velmi snadné se na Ravena napojit takovým způsobem, že mohla nechat svoje tělo ovládat přímo jeho myslí, jako by bylo jeho vlastní. Mohla kopírovat pohyby, které právě vykonával, a i když do nich nemohla vložit stejnou sílu, protože jí neoplývala, mohla být přinejmenším stejně rychlá. A to jí vždy zachránilo krk.

Jill ucítila, jak se svět kolem ní začal pohybovat. Řítili se vstříc prostředku ulice a právě dosáhli vrcholu předělu a z rozběhu skočili, když nebezpečně blízko za sebou uslyšela silný výbuch a její záda dostihl ohromný bolestivý tlak a žár. V následujícím okamžiku se svět zastavil. Viseli ve výskoku ve vzduchu, nehybní, jako by právě zkameněli, a koutkem oka zpozorovala, že i žluto-oranžová rozpínající se skvrna za nimi ztuhla.

Díky bohu, stačila si pomyslet, než se vše dalo opět do pohybu. To už ale byli jinde.

Dopadla tvrdě na zem a sedřela si u toho dlaně o vlhkou hlínu. Naštěstí bylo kolem docela dost zelené trávy, a tak se nepotloukla víc. Dlaně ji přesto pálily, ale Jill si toho příliš nevšímalá, protože mnohem větší bolest cítila na svých zádech, která

zřejmě nakonec nezůstala ušetřena dopadu výbuchu. Stále byla na všech čtyřech tak, jak přistála, s prsty a koleny zabořenými do prsti. Na hřbetech rukou ji studilo něco vlhkého, a tak se na ně jako ve snu zadívala. Byly mokré od slz.

Za sebou uslyšela kroky. Svět se s ní houpal a bylo těžké se na cokoli soustředit. Zřejmě toho na ni bylo už moc. A k tomu ta šílená bolest v zádech...

„Nic to není, jen tě to ofouklo a teď jsi v šoku,“ snažil se jí vysvětlit a natáhl k ní ruku. „Postav se.“ Jill se místo toho posadila na paty a začala se nekontrolovatelně smát. Raven ji uchopil oběma rukama a vytáhl nahoru. Sice zmlkla, ale ještě mezi jeho pažemi se zapotácěla a začaly se jí podlamovat nohy.

„Ok, tak dobře, sedni si. Sedni si!“ Jill nereagovala a Raven začal ztrácet trpělivost. Přinutil ji se posadit a dřepel si za ni. Černé vlasy mu spadly do čela, když vytáhl nůž a začal jí zezadu rozřezávat bundu. Nebo alespoň to, co jí z ní na zádech zbylo. Nestačila se ho ani zeptat, co to dělá, a doopravdy omdlela.

Když se po nějaké době probrala, zjistila, že leží na břiše na zbytcích svojí omšelé bundy. Pocit závratě ji naštěstí opustil, palčivá bolest také zmizela a na zádech ji nahradil už jen ulevující chlad. Cítila tam lehkou tíhu krystalického obkladu, který jí Raven položil přímo na holou kůži, a vůni svěží trávy všude okolo. S úlevou znovu zavřela oči a zaposlouchala se do šumu listí v košatých větvích stromu, v jehož stínu ležela. Nad nimi se rozprostíralo modré nebe téměř bez mráčku.

Jako kdysi v létě na výletě, pomyslela si. V době, kdy krajinu ještě nehyzdily obrovské polokoule z oceli, základny Uzurpátorů, ze kterých se ozývalo nepřetržité hučení. Ne ohlušující, ale temné a neodbytné. V době, kdy byl svět ještě alespoň do snesitelné míry normální.

„Už ten obklad nepotřebuješ, jsi v pořádku.“ vyrušil ji Ravenův strohý hlas dřív, než stačila opět usnout. „Až budeš připravená, měli bychom vyrazit, nebude tu

bezpečno na dlouho.“ Stál opodál a hrabal se v její tašce přes rameno, ve které si nosila nezbytné věci a která zůstala ležet na zemi.

„Stal se z tebe kromě zloděje i léčitel?“ zachtělo se jí ho dobírat. Úleva jí přinesla dobrou náladu. Bylo to skoro, jako by na všechno zapomněla a znovu žila ve starém světě.

„Přestaň s tím,“ téměř zasyčel a semkl rty. Hodil po ní náhradní košilí, kterou ze zavazadla právě vylovil.

Jill se při těch slovech vlila do tváří červeň a ještě víc, když si uvědomila, že tu leží do půl těla nahá. Rychle sáhla po košili, otočila se na druhou stranu a začala se spěšně oblékat. Raven mezitím poodešel a naplnil svou cestovní láhev v potůčku, který protékal trávníkem. Pak vyndal něco malého z vnitřní kapsy a zamýšleně si s předmětem začal pohrávat v dlani. Doufala, že si její tělo příliš neprohlížel, když byla mimo sebe. Že jí rozřezanou bundu, aby mohl zkontrolovat míru jejího zranění, z ramen svlékl, až když ležela na zemi na břiše. A něco jí říkalo, že přesně tak to udělal. Vlastně si byla jistá, že to tak bylo. Dokončila svoje oblékání a byla ráda, že se opět cítí vcelku normálně.

„Omlouvám se. Neměla jsem si dělat legraci. A děkuju, že ses o mě postaral,“ dodala a přistoupila k němu. Pozorovala ho, jak stále ještě točí se zlomkem časoměru v ruce. Byl malý, stříbřitě-šedivý a měl na sobě zvláštní prohlubně a vypoukliny.

„Jak to, že se v trhlině času ocitneme většinou na nějakém pěkném místě? Park, les, stromy, vždyť víš. Je nádhera to zase vidět tak, jaké to kdysi bývalo,“ povzdychla si a zadívala se na špičky svých bot v trávě, která byla tak zelená, jako by bylo právě na jaře, kdy se všechno začíná probouzet a růst. Kdy je po vší té zimě a sychravosti radost být venku, dýchat svěží vzduch a nasávat první hřejivé paprsky slunce.

„Tím, že mám zlomek časoměru v držení já, se trhliny vytvářejí z míst z mojí paměti. A já si většinou vzpomenu na nějakou příjemnou krajinu, kde jsem někdy byl,“ řekl Raven a upřel oči do dálky. „A neoznačuj mě za zloděje. To oni si časoměr přivlastnili. Já jsem si jen vzal kousek zpět. Nebo bys byla radši, kdybych jim ho šel vrátit? Víš, co by se stalo, že? Došlo ti to už konečně?“ Zadíval se na ni a nadzvedl obočí.

„Ano. Lidé jako já by byli vyřízeni. Kvůli jejich schopnosti synchronizace a čtení myšlenek by byli zotročeni Uzurpátory a přetvořeni v armádu loutek. Uzurpátorům by stačilo mít časoměr znovu kompletní a vydat se do budoucnosti pro čip, který k transformaci potřebují. Kéž by se o něm nikdy nedozvěděli!“ Dupla vzteky do země nohou. „A ty, proč se jim nepostavíš? Žiješ jako psanec, věčně na útěku, přece to musí někdy skončit!“ Začala do něj bušit pěstmi. Kromě schopností, které se mu při únicích hodily, měla Jill i své další stránky, které nemohl vystát.

„Přestaň! Zbláznila ses snad? Chováš se jako malá holka!“ Chytil ji pevně za zápěstí. Jill na vteřinu ztuhla, ale pak se mu zhroutila na hrudník. Raven ji pustil a ona ho – přes jeho neskrývanou nelibost – křečovitě chytila kolem paží. Povzdychl si, vzdal se a krátce ji objal.

„Ravene, prosím, odpusť mi. Já –“ zadržla se. „Já se ti moc omlouvám. Nejsem sama sebou. Je toho už na mě moc, a proto mám tyhle emotivní reakce. Slibuju, že se budu víc hlídat, abych tě svými výlevy neobtěžovala. Když jen pomyslím, co by se stalo, kdyby mě chytili, kdyby chytili tebe...“ Odmlčela se a odstoupila od něj.

„Nic se zatím nestalo. Přestaň s takovými myšlenkami. Vzpomeň si na to, že v tomhle světě nemají city místo, pokud chceš přežít. No tak, vzchop se, Jill, vím, že jsi silná,“ promlouval k ní. Něco takového od něj bylo velmi nezvyklé. Většinou toho moc nenamluvil a choval se velmi prakticky a obezřetně. To ale ve skutečnosti bylo na místě. Jakmile se ocitli v nějaké trhlíně času, nikdy to nebylo na dlouho. Ne kvůli

tomu, že by v ní rád nespočinul a nechtěl zde setrvat řádnou dobu, v klidu a bezpečí. Důvod byl ten, že je někdo z uzurpátorských řad dřív nebo později vždy našel. Pronikl do jeho trhliny času – jak, to Raven dosud nevěděl – s cílem pozabíjet vše živé, co v ní našel. Především přirozeně Ravena a všechny, kdo by ho z jakéhokoli důvodu mohli doprovázet, nebo dokonce podporovat. A pak se zmocnit zlomku časoměru. Naštěstí byli Raven a Jill díky svým schopnostem a instinktům zatím vždy rychlejší a stihli opustit trhlinu času dřív, než se jim stačilo něco vážnějšího stát, i když občas se to bez zranění neobešlo. Nepřátelé uměli být rychlí a nevypočitatelní. Ale bez Ravenovy přítomnosti se trhlina začala propadat, a vždy nakonec spolu se sebou zničila vše, co v ní zůstalo.

Jill po jeho slovech lehce zrozpačitěla, ale zároveň vypadala klidněji. Vytáhla ze své tašky cosi k jídlu, což už sice jako jídlo moc nevypadalo, ale zkažené to nebylo, a tak se do toho pustila, protože nic lepšího neměla. Zatímco se posilňovala na další cestu, začali s Ravenem rozebírat, kam by měli zamířit. Příroda kolem nich vypadala nádherně, ale věděli, že se musí brzy rozhodnout o dalším přesunu a opustit ji.

„Jill, já se jim nemohu postavit. Jsem sám a jich jsou tisíce. Jak bych něco takového mohl zvládnout? Je to prostě nesmysl, o tom snad ani nemusíme diskutovat. Co teď musíme udělat, je pokračovat v hledání bezpečnějšího úkrytu, který nebudou schopní najít. Alespoň na nějaký čas. Kde nás hned tak nevystopují.“ Seděl vedle Jill na zemi a rukou se probíral bohatými trsy trávy, občas vyškubnul stéblo a pohrával si s ním ve svých dlouhých prstech. Jill se vedle něj vrtěla a ošívala se, občas jí dokonce ze rtů unikl nespokojený povzdech.

„Sedíš snad v mraveništi nebo co?“ Raven se na ni znechuceně podíval a přeztrhl jedno stéblo napůl. Zdálo se, že se vrátil se do svého obvyklého mrzutého rozpoložení.

„Ne, to jen ta záda. Začíná to zase trochu bolet a ta košile na tom taky není úplně příjemná. Já taky neříkám,“ pokračovala, „že tam musíš s fanfárou vstoupit hlavním portálem a všechny přeprat levou rukou jako nějaký zatracený superhrdina. Třeba bychom našli nějaký způsob, jak se dostat dovnitř nějak jinak a nepozorovaně a ...“ Zarazila se. „Ravene, myslím, že je to tady. Něco se děje.“

Když se zahleděl směrem, kterým ukazovala, musel jí dát za pravdu. Na opačném konci od místa se stromy se vzduch začal tetelit, jako by bylo horké letní odpoledne, kdy je na slunci téměř nesnesitelně vedro. Oba věděli, co to znamená. Vyskočili na nohy a rychle balili všechny své drobnosti, které si v mezičase vytáhli. Dosud se kolem nich nic nezměnilo, svěží vánek se proháněl trávnickem a jemně čeřil hladinu potůčku. Opodál se však vzduch vlnil s čím dál větší intenzitou a začal se téměř nepostřehnutelně vydouvat.

„Jsem připravená, Ravene!“ Vykřikla Jill, jakmile si přehodila svou tašku přes rameno. Snažila se co nejrychleji zjistit, kde je její společník. Pak ho zahlédla mířit ke stromu, pod kterým ještě před hodinou ležela. „Ravene, co to děláš?“ zavolala. Do hlasu se jí vkradla panika.

„Zapomněli jsme krystalický obklad! Dost možná ho ještě budeš potřebovat,“ zahulákal jejím směrem a zuřivě se rozhlížel kolem sebe.

„Proboha, kašli na obklad!“ Zařvala. Tělem jí cloumal vztek. Proč je z něj najednou taková citlivka? Musí přece okamžitě z téhle trhliny zmizet. Rozhodně nechtěla padnout do rukou Uzurpátorům. Pravděpodobně by ji umučili k smrti. Slyšela o takových případech děsivé historiky. Nechtěla, aby ani ona, ani Raven dopadli jako jedni z těch nešťastníků, kteří celé dny umírali v tmavých kobkách v neskutečných bolestech, které jim otvíraly ústa a nutily je křičet a křičet, dokud jim nedošel dech. A pak sípali, až umkli navždy. Konečné stadium.

Zavrtěla hlavou, aby se vzpamatovala. Rozběhla se k Ravenovi, který se právě s vítězoslavným „Ha!“ napřímil, dvěma dlouhými skoky se ocitl u ní a v ruce sevřel zlomek časoměru. Už trhlinu času opouštěli, když se Jill naposledy ohlédla. Viděla, jak se v místě, kde před chvílí sledovali tetelení a vlnění, vzduch na vteřinu rozestoupil jako těžký závěs a v mezeře se zhmotnila zlověstná postava uzurpátorského vojáka. Do obličeje mu neviděla, ale všimla si, jak široká ramena měl v porovnání se svou hlavou, přestože mu na ní seděla masivní přilba. Pevně se rozkročil v těžkých botech, a když pozdvihl masivní zbraň, na ruku i na býčím krku mu vyvstaly pevné svaly.

Ještě stačil ze své zbraně za prchajícími vypálit jednu dávku, než se zhroutil na kolena. Trhlina času, ze které Jill s Ravenem právě mizeli, se začala smršťovat. Bez přítomnosti Ravena ztratila svou oporu a propadala se do sebe. Ničila sebe samu i vše, co v ní zůstalo. Tlak uvnitř byl nesnesitelný a na lidské tělo měl fatální následky. Jill zaslechla, jak voják začal řvát. Tak strašlivě a zoufale, odsouzen k záhubě. Ale kým? Sám sebou? Uzurpátory? Strachem z neuposlechnutí rozkazu? Nevěděla. A ani nechtěla. A nechtěla ani sledovat to, co se začalo dít – už se dělo – s vojákovým tělem, a tak otočila hlavu na druhou stranu a zavřela oči.

Vítr, pomyslela si. Byla to první myšlenka, která jí v hlavě vyplula z dlouhého mlhavého bílého nic. Vítr nejprve jen slyšela. To táhlé šumění rychle proudícího vzduchu, které vydává jiný zvuk v korunách stromů, jiný v opuštěném městě, kde jej doprovází ojedinělý rámus, když rozkutálí zahozenou plechovku nebo povalující se smetí, a jiný zvuk na prostorné, prázdné pláni. Právě tohle byl ten druh šumění větru, který Jill vnímala, když pomalu přicházela k sobě.

V následující chvíli už i cítila – jak jí vítr ošlehává pravou tvář svým dosti studeným prouděním. Záchvěv chladu jí znenadání projel úplně celým tělem.

Zároveň ji však něco hřálo. Levou tváří a polovinou hrudníku totiž spočívala na něčem měkkém a teplém. Dýchajícím. Raven, uvědomila si a ještě ne úplně duchem zpátky v realitě pootevřela oči a pohnula lehce hlavou, aby se mu podívala do tváře. Měl zavřené oči, obličej bledý a nehybný, hrudník se mu nazdvedával a zase klesal v pravidelných nádeších a výdeších, i když je pravda, že se zdály docela mělké. Jeho kožená bunda lehce zavržala, když si položila hlavu zpátky na jeho rameno.

Spí? Jak může spát? Podivila se, ale připomněla si, že se ona sama probudila teprve před chvílkou. Uvědomila si však něco jiného. Raven ji objímal. Pravou paží měl položenou kolem jejího pasu a dlaní spočíval na jejím boku. To ji probralo úplně.

Vůbec nevěděla, co si o tom má myslet. Většinu času, kterou spolu strávili, k ní byl odměřený, někdy jeho chování dokonce zavánělo pohrdáním její osobou. Nebo se jí to tak alespoň zdálo. Rozhodně v tom neviděla jakoukoli větší náklonnost. Tak proč jí teď k sobě skoro tiskne? Přistihla se, že jí to nejen že nevadí, ale že se jí zrychlil dech a podél páteře jí projela rozechvělá vlna. V tomhle světě nemají city moc místo, zněla jí v hlavě slova, která od něj uslyšela sotva před pár hodinami v poslední trhlině času. No co, kdyžtak se vymluví, že jí byla opravdu zima, kdyby se na ni obořil. Zadržela dech, vztáhla svou volnou ruku a také ho objala kolem pasu.

Raven se ani nepohnul, dýchal stále stejnoměrně, beze změny. Jill mu položila ruku na hrudník, a pak ji pomalu sunula nahoru, až k jeho šíji. Přes tričko vnímala jeho teplé šlachovité tělo. Jestliže se jí předtím zrychlil dech, teď měla pocit, že jí srdce každou chvíli vyskočí z těla a dá se na útěk skrz celou pláň, na níž oba leželi. Jenže když prstem přejela přes Ravenovu bradu a hranu čelisti a sáhla mu zezadu na krk, zarazila se. Jeho zátylek vlhce klouzal. Rychle ruku strhla, přidržela si ji před očima a zaostřila na ni. Prsty, jejichž konečky teď pokrývala tmavě červená vazká tekutina, se jí roztřásly.

Když pod těžkým břemenem klopýtla, vstala a šla dál. Když se jí podlomily nohy únavou, zhluboka se nadechla, zatřásla hlavou a šla dál. Dál tou obrovskou plání, na níž se po návratu z trhliny času ocitli. Ona jen ve spánku, Raven v bezvědomí. Ovázala mu ránu na krku cáry látek, které odtrhla z jejich vlastního oblečení, tak, jak jen uměla nejlépe. Krev prosakovala jen zlehka, ale Jill věděla, že si nemůže dovolit plýtvat časem, a téměř okamžitě se vydala na pochod. Nejdříve chtěla Ravena odnést na zádech, ale po několika dost nevydařených pokusech to vzdala. A tak dala za vděk tím, co na pláni našla, a ze zbytků všeho možného dala pomocí dalších pásů látky dohromady sice dosti zoufalý, ale aspoň prozatím funkční vlek. Na něj Ravena naložila a vydala se s ním směrem, ve kterém doufala v nejbližší lidská obydlí.

Na zoufalství nebyl čas. Tvrdě si nařídila jednoduše ignorovat to, že jejich kosti mohou na této prokleté pláni ohlodávat nějaká dravá zvířata třeba už dnes večer. Nebo že je mohou napadnout uzurpátorští vojáci a odtáhnout s sebou s nepříliš lepšími vyhlídkami. Nechtěla se nechat paralyzovat strachem, protože by to ničemu nepomohlo a spíš by to naopak přispělo k tomu, aby se skutečně něco takového nakonec stalo.

A tak místo toho soustředila veškeré své fyzické síly, aby je oba dostala alespoň do nějakého dočasného zázemí. A své psychické síly na volání o pomoc. O Ravena se sama bohužel postarat nedokázala, žádné lékařské vzdělání ani výcvik neměla. Musela tedy najít někoho, kdo to udělá za ni. Částečně sice ovládala telepatii a napojení se, což jí třeba právě s Ravenem fungovalo docela dobře, i když věděla, že ne vždy s tím uměli pracovat tak, aby potenciál téhle schopnosti plně využili. Teď ji ovšem čekala daleko větší výzva. Zamýšlela se zaměřit na kohokoli, kdo by jim mohl pomoci a zároveň od nich nebyl příliš daleko. Úkol, který si předsevzala, byl navázat spojení, iniciovat komunikaci. Pokračovala tedy jak v namáhavé a pomalé cestě, tak

v hluboké koncentraci. Kolem nich stále vál silný vítr a ledovou rukou jí sušil slzy, které jí stékaly po tvářích.

„Hej! Heeeej!“ Po hodinách chůze jednotvárnou a bezútěšnou krajinou se jí volání zdálky, které slabě zaslechla mezi poryvy větru, zdálo jako mámení smyslů. Zvedla hlavu od prašného povrchu pláně, ale široko daleko neviděla žádný pohyb. Pokračovala tedy dál. Za pár minut však vedle ní zastavilo zvláštní vozidlo. Něco jako skútr, ale hodně prodloužený vepředu i vzadu, dopředu očividně kvůli dosažení vyšší rychlosti, dozadu pak kvůli případnému nákladu. Vozidlo nemělo žádná kola a vznášelo se zhruba dvě pídě nad zemí.

„Oukej, tak až budeš hotová s prohlížením mýho stroje, tak mi můžeš prozradit, s čím potřebuješ helpnout,“ ozval se veselý hlas majitele podivného skútru. Jill zvedla oči a pohlédla na něj. Chlapík v koženém overalu a špinavé hnědé přilbě se na ni usmíval, jako by se znali odjakživa.

„Jako na zavolanou, že?“ Mrknul na ni přes brýle. „Neboj, můj Ant tebe i ten tvůj drahocnej náklad spolehlivě vezme tam, kam potřebuješ,“ ušklíbl se. „Jo, jo, antigravitační ultrarychlostní skútr a tvůj novejš taxikář k dispozici, madam!“ Zvedl si z očí veliké ochranné brýle a hrdě bouchl do kapoty vozidla, načež se ozvala dutá rána. Jill se na něj nedůvěřivě podívala.

„Vidím, že toho z tebe moc nedostanu. Co kdyby sis prostě naskočila, krásko, a já ti dozadu přihodím tvýho přítele a prostě mi všecko povykládáš cestou?“ Navrhl a netrpělivě túroval motor. „Tvůj kámoš vypadá, že se mnou souhlasí,“ řekl a výmluvně kývnul bradou, zatímco se významně podíval na bledého Ravena ležícího na vlekou a zpátky na ni. Jill se konečně probrala a beze slova začala Ravena zvedat. Neznámý k ní hned přiskočil a společnými silami naložili zraněného do zadní části skútru. Jill si naskočila za ním a během pár okamžiků už ujížděli pryč.

„Můj přítel je zraněný,“ snažila se Jill za jízdy přeřvat vítr. „Potřebuje nutně ošetřit!“

„Say no more!“ Zakřičel v odpověď chlapík v zaprášeném overalu a zvedl ruku, aby ji umlčel. „Radši se skrč a drž svému partákovi palce. Než dorazíme do mé kolonie, bude to pěkně foukat!“

A tak se Jill stočila do nákladového prostoru vedle Ravena. Vzala ho za jeho bezvládnou dlaň, okamžitě usnula a spala až do cíle cesty, přestože sebou skútr občas slušně házel.

Ruch. Kroky všude kolem. Nové pachy. Skřípot otevíraného okna. Křik dětí. Hlasy dospělých. Rachot kola. Zvuk něčeho těžkého právě pohozeného na zem. Závan vůně dovařené večeře z domu opodál. Cvrkot. A konečně... už žádný vítr. Znovu usnula.

„Drahoušku, vstávej, jsi doma!“ Zvolal ženský hlas.

„Uhni, nevidíš, že je vyčerpaná?“ Obořil se jiný.

„Neříkej mi, co mám dělat!“ Ohradila se majitelka prvního hlasu.

„Přestaňte! Nevidíte, že si potřebuje také odpočinout?“ Vložil se do diskuze někdo další.

„Bude v pořádku stejně jako on,“ ozvalo se opodál.

„Pojďte mi raději pomoci. Ošetření jsou, teď musíme uvařit pořádný vývar.“

„Náš Skútrák bude taky potřebovat nějakou péči,“ zašveholila jedna z opatrovnic s významným mrknutím a ostatní se rozesmály, zatímco odcházely pryč.

Když se Jill probudila, ještě chvíli ležela se zavřenýma očima na lůžku, kam ji položili. Za víčky se jí rozlévala teplá, žlutá barva pozdního slunečného odpoledne. Pootevřela oči a zahleděla se do světla prostupujícího dovnitř staženými žaluziemi. Kolem to vonělo dřevem, jímž byly obloženy stěny chajdy, kde se právě nacházela. Zvenku uslyšela prchavý jemný cinkot skleněné nebo snad kovové zvonkohry. Otočila hlavu na opačnou stranu a přes uličku spatřila na druhé posteli Ravena. Všimla si, že se mu do obličeje vrátila barva. Ležel na zádech a hlavu měl obrácenou směrem k ní, oči zavřené. Najednou je však otevřel, zprudka vydechl, jako by se mu právě ulevilo, otevřel i ústa a usmál se na ni širokým upřímným žraločím úsměvem.

Později, když se Jill zcela zotavila, se několikrát pokusila s Ravenem navázat na příjemnou chvíli, která mezi nimi vznikla za onoho slunečného pozdního odpoledne brzy po jejich příjezdu do kolonie. Raven se však v odpověď přinejlepším už jen lehce usmál. Při jakémkoli pokusu o delší konverzaci se omlouval s tím, že je unavený. A nepustil ji ani do svých myšlenek. Většinu času buď prospal, nebo zíral z okna a odmítal s lidmi kromě snad zdvořilostní komunikace a diskuzích o jeho zdravotním stavu mluvit.

Jill se tedy potloukala po kolonii, poznávala nové přátele a snažila se nějak využít čas, který zde mohla strávit, zatímco se Raven zotavoval. Cítila se tu docela bezpečně a byla by se ráda tomu pocitu zcela oddala, ale věděla, že její a Ravenova cesta ještě není u konce. Pořád tu byl zlomek časoměru, po kterém Uzurpátoři šli. Potřebovali ho, aby mohli uskutečnit své plány na vytvoření obrovské armády. A tak vyčkávala, až se Raven konečně zvedne z postele a rozmluví se o dalších plánech.

Jednou se však vrátila z krátké ranní procházky po blízkém okolí – dál si sama netroufala – a už při příchodu do kolonie si všimla neobvyklého zmatku, který tam mezi lidmi zavládl. Ještě víc ji zneklidnilo, kdy se jí začali vyptávat na Ravena. Kdy

s ním naposledy mluvila? Říkal něco zvláštního? Kdy ho naposledy viděla? A když jí konečně pověděli, že Raven zmizel, Jill se zděsila.

Byla si jistá, že Ravenovo zmizení nemůže přičítat Uzurpátorům. Kdyby se jim podařilo ho zde vypátrat, rozhodně by se nevypařil jako pára nad hrncem. Vojáci by jistě srovnali se zemí celou kolonii a ji by už také pravděpodobně měli dávno v zajetí. Musel tedy odejít sám, ze své vlastní vůle. Ale proč, proboha? Jako první ji napadlo, že přece ještě není úplně v pořádku. Sice už vypadal mnohem lépe a určitě se také lépe cítil, ale určitě je stále zesláblý. Ten tvrdohlavý osel, pomyslela si Jill. Proč jen odešel beze mě? Dostávala vztek. Pomohla jsem mu, vytáhla ho z bryndy a zachránila mu možná krk a on mě tu prostě nechá?

Tak to ne, rozhodla se. Najdu ho. Najdu ho a něco si ode mě poslechne! Jsme přece parťáci. Nebo už snad ne? Třeba už mě nechce ani vidět. A co to objetí na pláni? Před tím, než upadl do bezvědomí, ji musel sám o své vůli vzít do náruče, jinak by se v té pozici logicky neocitli a ona se později neprobudila s jeho rukou kolem pasu. A co ten bezprostřední, šťastný úsměv, který jí věnoval, sotva se z bezvědomí probudil? Měla pocit, že se zhroutilo něco křehkého, sotva co to začalo vznikat. Co se vůbec Raven teď chystá udělat? Měla pocit, že se snad zblázní, a trhala ji to na kusy. Musí jednat, rozhodla se. Možná je to od ní hloupé a šílené, ale prostě musí. Najde ho, a pokud ji i pak odežene, prosím. Ale chce vědět, proč zmizel beze slova. Dluží jí přinejmenším vysvětlení, uzavřela Jill svoje uvažování. Aspoň prozatím.

Příliš se nezdržovala vysvětlováním svého odchodu a sdílením svých teorií, stejně jako to dělala dosud. Čím míň toho o nich obou obyvatelé kolonie věděli, tím víc to bylo pro ně samotné i pro Jill s Ravenem bezpečnější. Samozřejmě všem mnohokrát poděkovala za jejich péči a pohostinnost, kterou nešetřili, i když se museli sami často uskrovnit. Co nejdříve se vydala na cestu.

Naneštěstí netušila, kam mohl Raven zamířit. Chtěla najít nějaké místo, kde se by se cítila co možná nejvíc bezpečně a zároveň tam by tam byla sama. Potřebovala se soustředit. Její plán – sice zoufalý, ale aspoň nějaký – byl zkusit se opět napojit na Ravena a to i proti jeho vůli, když to bude nutné. Už jednou jí podobný záměr vyšel, řekla si a vzpomněla si na Skútrákova slova: Jako na zavalanou. Tohle přesně vlastně ještě nikdy nezkoušela, prolomit se někomu do mysli, ale měla za to, že teď je pravděpodobně ten pravý okamžik. Musela Ravena najít stůj co stůj. A nejen pro to, co k němu možná cítila, ale i kvůli tomu, že mu chtěla pomoci ochránit zlomek časoměru před nesprávnými rukama.

Trochu se bála, že se Raven uklidí do nové trhliny času. Ale zároveň věděla, že v žádné nemůže zůstat navždy, protože tak bezpečné nejsou. A tak, i kdyby zrovna v nějaké trhlíně času byl, dříve nebo později se opět vrátí do této reality. A pak ho musí zachytit, ať se děje, co se děje.

Strávila na cestě značnou část dne, když narazila na opuštěný tunel. Žádné vozidlo jím neprojelo roky, což bylo jasně vidět na zarostlém ústí. Druhá strana mohla být dost dobře už dávno zasypaná. Bylo by logické, kdyby se uvnitř cítila jako v pasti. Čím víc se ale k samotnému tunelu blížila, tím víc pocit bezpečí sílil. A tak se rozhodla využít nabízené šance.

Vstoupila dovnitř maximálně opatrně tak, aby neponičila žádné z rostlin a tunel vypadal stále stejně netknutě. Uvnitř bylo dost šero a z klenutého stropu tunelu kapala voda do velkých kaluží na asfaltové podlaze. Zdi byly pomalované různými nápisy, ale na zemi bylo překvapivě docela čisto, občas nějaké větší harampádí, ale drobné smetí žádné. To jí vyhovovalo. V případě nutnosti tím pádem bylo za co se schovat.

Našla si suché místo a udělala si pohodlí pomocí dek, kterými ji vybavili obyvatelé kolonie. Během cesty moc nepřemýšlela nad tím, jak přesně se na Ravena

napojit. Věděla, že by nějaké konkrétní kroky byly vlastně k ničemu, protože by ji příliš svazovaly. Potřebovala cestu nejprve najít. A tak se zachumlala do přikrývek a nechala svou mysl bloudit. V duchu si připomínala různé situace, které spolu prožili, jejich konverzace, chvíle, kdy si pomohli, ale i nedorozumění a hádky. V tunelu se s pokročením dne zešeřilo a Jill si vytáhla malou ultra-solární svítilnu, aby nezůstala úplně potmě. Pokračovala ve své duševní práci, než její bdění přešlo ve snění. Pak se zase na chvíli probudila a zase usínala, až se vše téměř spojilo v jedné rovině bezčasí zdánlivě nekonečné noci. Její mysl se neslo hučení, jaké kdysi tunelem neustále rezonovalo, uvádělo ji do transu a doprovázelo v ní obrazy a slova, která jim s Ravenem jednou náležela. Jill se do nich ponořila co nejhlouběji.

Znovu ležela s Ravenem na pláni v jeho náruči. Objala samu sebe stejně, jako to tenkrát udělal on. Položila si ruku na bok, dlaň jí páčila. Spolu s myšlenkami na jeho tělo, které tehdy krátkou chvíli hladila, se propadala níž a níž. Ravene, zašeptala, kde jsi? Přijď ke mně. Měla pocit, že na tvářích cítí jeho dech a v obličejí ji v představách zašimraly jeho vlasy, jakoby se nad ní skláněl. Jako by na svém těle cítila váhu toho jeho. Vzpomněla si, jak tenkrát na pláni sáhla na jeho krvácející ránu na zátylku, a uvědomila si, že teď jsou její prsty podobně vlhké. Brázdila jimi svoje nitro a něžně je drásala, dokud nepocítila jeho přítomnost.

Někde jinde pod temným nebem plným planet a hvězd se Ravenovi konečně podařilo uvolnit napětí. Alespoň na chvíli. Ramena se mu uvolnila, hlava v úlevě spadla nazad a ruce z klína podél těla. Cítil, že tentokrát nebyl sám, ale byl s ním někdo další, přestože zde bylo na míle liduprázdno. A čím víc ji kolem sebe vnímal, tím víc ji chtěl. Zadíval se nahoru na hvězdy, a pak stále v záklonu zavřel oči. Do tváře mu zafoukal svěží noční vánek. V mysli mu ze všech těch hvězd vyvstaly dvě a proměnily se v hnědé ženské oči. Už mě má, pomyslel si s úsměvem.

Ráno Jill vstávala s lehkou hlavou. Věděla naprosto přesně, kde Raven je. To místo znala, a tak se mohla rovnou vydat na cestu. Byla šťastná, že ho dokázala lokalizovat, zároveň však trochu rozpačitá po tom, co prožila v noci. Dokáže se mu podívat do očí? A stále ještě tu bylo jeho zmizení. Jak jí vysvětlí tohle? A bude jí vůbec chtít něco vysvětlit? Je také možné, že se Raven rozhodne přemístit jinam a že až ona přijde, najde jen zbytky ohniště, které si na noc rozdělal. Ale neviděla lepší možnost než to prostě risknout.

Na přemýšlení měla celý den. Místo, kde se Raven nacházel, bylo docela vzdálené. Doufala ale, že by tam mohla stihnout dorazit dřív, než padne soumrak.

Opravdu se už stmívalo, když Jill vstoupila do úzké skalní soutěsky. Napůl zarostlá pěšina ji vedla mezi vysokými kamennými převisy až dozadu do míst, kde skalní stěny obkroužily velký oblouk, než se spojily. Kdysi dávno tak vzniklo dobře chráněné místo, které by se zdálo pastí pro toho, kdo netušil, že jsou za hustým křovím ve skalách ukryty desítky průrev, jeskyní a chodeb.

Když se Jill pozorně zadívala na skalní stěny, napravo od středu volného prostoru na nich nízko nad zemí zahlédla tančit mihotavé narůžovělé odlesky malého ohýnku. Jen to potvrdilo její pocit, který ji provázel od samotného vstupu do soutěsky. Raven tu byl. Čekal na ni.

Zhluboka se nadechla a zamířila k ohni. Jakmile se k němu víc přiblížila, všimla si, že Ravena nikde nevidí. Vedle ohně ale ležely některé z jeho věcí. Nebude daleko, pomyslela si Jill, posadila se a natáhla ruce k hřejivým plamenům a čekala, dokud se Raven nevrátí. Aspoň tomu bláznovi nevyhasne oheň. Pravděpodobně si šel něco nasbírat nebo snad ulovit k večeři. Už dříve ji docela překvapilo, kolik drobné zvěře ten den před sebou viděla prchat. Zahlédla dokonce i divokého králíka. Byla ráda, že

se do přírody pomalu vrací život. Uzurpátoři totiž otročili nejen lidi, ale drásali a plenili i ostatní živé formy.

Ve svém zamyšlení si Jill všimla až na poslední chvíli, že k ní zezadu někdo přistoupil. Ucítla, jak jí Raven přes záda přehodil přikrývku, a pak se usadil na zem vedle ní. Pootočila se, aby mu viděla do tváře, a přitom jí deka sklouzla z jednoho ramene dolů. Naklonil se, aby situaci napravil, ale když se mu to podařilo, svou ruku už neodtáhl a nechal ji ležet na její paži. Zahleděl se jí do očí a Jill se rozbušilo srdce.

„Jsem rád, že jsi mě našla. Vážně rád,“ řekl. Neusmíval se, ale jeho pohled byl měkký a příjemný. „Jill,“ zašeptal, naklonil se k ní a položil jí dlaň na zátylek. Zprudka se nadechla a chtěla mu vyjít vstříc, ale on už byl u ní, tak blízko... Vnímala jeho teplo, jemný dotek na obličeji, a když konečně vydechla, cítila, jak se její dech mísí s jeho.

„Jill,“ zašeptal znovu, tentokrát už přímo do jejích úst. Vzala ho oběma rukama kolem krku, a když jí opět spadla přikrývka z ramen, ani jeden se už o to nestaral.

Když mu pak ležela v náruči, znovu si vzpomněla na pláň. Tentokrát jí konečně na její objetí a doteky odpovídal stejnou měrou. Přesto se stále cítila nesvá a uvažovala, jak dlouho bude trvat, než překoná pocit, že ji Raven v následující chvíli od sebe odstrčí. On ji ale tisknul k sobě a rozhodně nevypadal, že by ji chtěl v dohledné době pustit. Kdyby nebyla omámená štěstím a právě uplynulými chvílemi, pravděpodobně by se do něj chtěla pustit ona. Stále jí dlužil vysvětlení, uvědomila si. Jen si jejich rozhovor dříve nepředstavovala v téhle pozici, usmála se v duchu.

„Proč jsi vlastně zmizel?“ Zamumlala mu do vlasů a znovu mu přitiskla rty na kůži.

„Jednoduše jsem nechtěl, abys ses cítila povinná jít se mnou. Potřeboval jsem, aby ses rozhodla sama, jestli ti opravdu stojí za to mě následovat, protože tohle bude hodně nebezpečné. Jeden chybný krok a je po mně. Chtěl jsem, abys...“

„Ravene, proboha, na co si myslíš, že se chystáš?“ Vykřikla a zaťala mu prsty do svalů. Měla chuť s ním zatřást.

„Víš, měla jsi pravdu. Nemůžu utíkat věčně. Musím něco udělat a ne se jen schovávat. Konečně jsem přišel na to, co by to mělo být, co by mohlo fungovat. Co bude fungovat,“ pevně prohlásil Raven a snažil se setřást její stisk, který mu působil bolest.

„A co to má jako být?“ V jejím hlase zazněly pochyby a sevření rozhodně nepovolovala.

„Lidé z kolonie mi dost podrobně vyprávěli o uzurpátorském sídle. Hodně z nich jich tam bylo dříve zajatých a spoustu vězňů tam utýrali. Vyvázlo jen pár těch, kteří měli největší štěstí. Vyslechl jsem si od nich přímo popisy cel a dalších míst, kde byli mučeni. Popravdě se mi hnusí na to jen myslet. Ale mám zato, že bych měl být schopný do těch míst vytvořit trhliny času. Jsem přesvědčený, že bychom se tímhle způsobem mohli dostat dovnitř. Je to šance, Jill,“ vysvětloval a stále se snažil vykroutit bez toho, aniž by ji sám pustil z náruče. Všimla si, že začal oddechovat o něco prudčeji.

„A co pak, až tam budeme?“

„Pak je rozdrtím trhlinou,“ zavrčel nečekaně temným hlasem. „A teď už mi konečně přestaň působit bolest. Možná sis toho ještě nevšimla, ale dost mě to vzrušuje,“ oznámil jí s předstíranou škodolibostí.

Čím mě ještě překvapíš, stačila si opět s úsměvem na rtech pomyslet, než nově nabytou vědomost využila ve svůj prospěch.

„Jill, já tě nebudu dlouze přemlouvat. Ale prosím, zvaž to ještě jednou. Chci jen, abys byla v bezpečí,“ zkoušel ji Raven znovu přesvědčit o tom, že vyrazí do Sídlu Uzurpátorů sám. Ale bylo mu jasné, že půjde s ním. Proto se vlastně i rozhodl

kolonie z ničeho nic zmizet, aby sama musela vyvinout úsilí ho znovu najít, pokud chtěla opravdu stát po jeho boku. Aby věděl, že dokáže zvládnout různé situace a že se na ni může spolehnout. Sám byl sice mistr úniků, ale neměl oči všude a Jill mu mohla hodně pomoci. Častokrát mu už pomohla. Přesto se neubráníl pocitu, že by se měl alespoň pokusit ji nechat někde mimo hlavní nebezpečí.

„Rozhodně půjdu s tebou. Kdyby tvůj plán selhal, jsem ztracená tak jako tak. Kdyby se Uzurpátorům dostal tvůj zlomek časoměru zpět do rukou, dřív nebo později by ze mě udělali válečníci bez mozku, jak moc dobře víš,“ zněla z ní odhodlanost. „A pak, Ravene, jestli mě máš rád, už mě nikdy nenech opodál,“ zašeptala potom s pohledem upřeným do země.

„Ach, Jill!“ Podíval se na ni s dojetím, ale pak zatřásl hlavou. „Nechme si vyznání na později, teď máme důležitější práci! Nikdy jsem nebyl připravenější než teď. Takže na později nebo na nikdy v případě, že skončíme mrtví. Tak pojďme vyloučit tu druhou možnost,“ navrhl a předvedl jeden ze svých žraločích úsměvů. Přistoupil těsně k ní a v ruce sevřel zlomek časoměru.

Ocitli se v trhlině času tentokrát vytvořené ne v Ravenově vzpomínce, ale na skutečném místě. Byla to vlhká temná cela. Naštěstí byla prázdná, takže si jich nikdo nemohl všimnout. Stěny se leskly tekutinou stékající v pramíncích odněkud shora. Nechávala mokrou stopu na povrchu zdí i na kovových kruzích připevněných snad ke všem plochám v místnosti. Vešlo se do nich právě lidské zápěstí. Jill zamrazilo, jak nápadně se cela podobala středověkým kobkám, přestože byli o dvě tisíciletí napřed. Atmosféra hrůzy zde byla ochromující a Jill to cítila v maximální možné míře. Když se přemístili, narazili na mnohem modernější celu. Všimli si v ní několika minimalistických „křesel“ obklopených hrozivě vypadajícími paralyzéry a dalšími záhadnými přístroji, u nichž raději ani nechtěli znát jejich funkce. Místnost byla

vybavená i množstvím monitorů, počítačů a vědeckého vybavení. Zřejmě laboratoř smrti, pomyslel si Raven. Z nepříjemně ostrého bílého světla, které zářilo ze stropu, ho rozbolely oči. Zdi byly vypolstrované. V této místnosti také nikdo nebyl, což jim přišlo dost zvláštní. Kam všichni zmizeli?

Třetí trhlina času se otevřela do reality zadržovacích cel. Nebo alespoň tak jim to připadalo. Poměrně velká místnost byla na pravém i levém konci rozdělena do několika desítek stejných kompletně prosklených oddělení, přičemž do každého z nich by se vešel maximálně jeden dospělý muž. V každém boxu bylo na stropě také stejně nepříjemné bílé světlo jako v předchozí místnosti a na vnější straně byly vidět malé ovládací panely s tlačítky a drobnými páčkami. Odněkud se ozývaly nepřírozně znějící hlasy, a tak byli Jill s Ravenem ve střehu.

„Odkud to přichází?“ Objevil se jí Ravenův hlas v mysli. Pokývla hlavou poněkud do strany. Podíval se tím směrem a uviděl malé okénko, které vedlo ještě do jiné místnosti. Opatrně se k němu přiblížil a vyhlédl jím s nejvyšší obezřetností ven. Jill viděla, jak se mu rozšířily oči.

„To je naše šance!“ Ozvalo se jí opět v hlavě. Připlížila se za ním, aby se mohla sama podívat.

A skutečně. Drobným oknem šlo vidět do obrovské dvorany. Její strop tvořila ohromná kupole, v jejímž středu se vyjímal monumentální ocelový symbol Uzurpátorů. Jinak tam vše uvnitř bylo tmavé, zdi, kupole samotná, i podlaha a nábytek. Tato hala nebyla narozdíl od všech ostatních místností prázdná. Naopak byla plná vysokých humanoidních postav. Jejich tváře vypadaly zvláštně a hrozně, i když měly méně rysů než tváře lidské. Jill nedokázala odhadnout, jestli to, co mají postavy na sobě, je oblečení, kůže nebo zbroj. Ale celek vypadal rozhodně odpudivě.

Zdalo se, že mezi nimi vypukl konflikt nebo že se o něčem poměrně vyhroceně dohadují. Křičeli na sebe v neznámém jazyce a zuřivě gestikulovali. V takovém

obrovském počtu, v jakém se zde všichni nacházeli, byl hluk pro lidské ucho až nesnesitelný. Uzurpátoři tvořili hloučky, občas se i lehce fyzicky napadali a vypadalo to, že se jejich zmatené chování stále zhoršuje.

„Máš pravdu,“ skoro vykřikla Jill, ale včas se vzpamatovala. „Jsou jich tam určitě stovky! Nevím, co se s nimi děje, ale vem to čert! Podle té kupole jsme v samém centru Sídla Uzurpátorů! Tady prostě musí být jen ti nejdůležitější, no ne? Ravene, máš pravdu,“ opakovala rozrušeně, „tohle je skutečně naše šance!“

Raven se na ni podíval a přikývl. Stiskl jí pevně ruce a jemně se na ni usmál.

Za okamžik se ocitli přímo pod kupolí. Kolem nich na vteřinu všechno ztichlo. Všechny němé tváře se na ně zahleděly. Zdálo se, že se zastavil čas. Proč jsem na to jen nepomyslel dřív, řekl si Raven v duchu. Tahle trhlina času byla speciální. Kratičká, ale o to byla její ničivá síla mocnější. A ta vteřina stačila, aby se její obrovský potenciál aktivoval. Štěstí přálo jen připraveným a zbytek trhliny okamžitě zničila. Než Jill s Ravenem trhlinu času opustili, naposledy se ohlédli zpět. Neměli ani ponětí, kde se teď ocitnou, ale vůbec je to netrápilo.